

Список використаних джерел

1. Самофалов Д. О. Моделі комунікативної діяльності в публічному адмініструванні громадського здоров'я: зарубіжний та український підходи. Державне управління: удосконалення та розвиток, 2020. № 9. doi: 10.32702/2307-2156-2020.9.52
2. Самофалов Д.О. Сучасний стан електронної системи охорони здоров'я як базового комунікативного компоненту публічного управління та адміністрування умовах трансформації системи охорони здоров'я України. Наукові перспективи. 2020 № 6. Київ.: ФОП КАНДИБА Т.П. 2020. С. 246 – 262.
3. Устимчук О. В. Сучасні тенденції реалізації та розвитку комунікації в Українській моделі державного управління галуззю охорони здоров'я. Державне управління та місцеве самоврядування. 2020. Вип. 2(45). С. 213–219.

Андрій СТАХІВ

здобувач освітньо-професійної програми
«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ
Науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ
Ірина ДЕМКІВ

НЕОБХІДНІСТЬ СТРАТЕГІЧНОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДАМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Багато медичних закладів сьогодні стикаються з проблемами, пов'язаними з застарілою інфраструктурою та неадекватними управлінськими процесами, що не відповідають сучасним вимогам та можливостям. Існує критична потреба в оновленні системи мотивації, щоб вона відображала сучасні потреби та сприяла ефективності. Розробка стратегічних процесів у цій сфері є ключовою для подолання існуючих викликів. Серед них - недоліки в комунікації, нерозуміння співробітниками стратегічних напрямків організації, відсутність чітких критеріїв оцінки якості

роботи, високий рівень професійного вигорання, низька лояльність до роботи, обмежені можливості для професійного розвитку, недостатня автономія працівників, проблеми з командною роботою та конфліктами, а також застаріле технічне оснащення [1]. Вирішення цих питань є важливим для підвищення якості медичного обслуговування та задоволення потреб пацієнтів.

На виконання Указу Президента «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 липня 2021 року «Про стан національної системи охорони здоров'я та невідкладні заходи щодо забезпечення громадян України медичною допомогою» було розроблено Стратегію розвитку системи охорони здоров'я до 2030 року. «Метою Стратегії є сприяння здоров'ю та добробуту громадян шляхом забезпечення справедливого доступу до якісних медичних послуг, побудови стійких систем охорони здоров'я та забезпечення участі суспільства в їхній діяльності» [2]. У зазначеній стратегії п'ятим стратегічним пріоритетом визначено «Створення системи ефективного управління закладами охорони здоров'я, яка забезпечує громадську підзвітність та нагляд». Досягнути цього пріоритету неможливо без формування нової генерації менеджерів закладів охорони здоров'я.

Стратегічне управління втілюється через процес стратегічного планування та виконання визначеної стратегії. Варто відзначити, що такі вчені як Сафонов Ю. М. та Борщ В. І., зовнішні чинники, які впливають на роботу медичних установ, поділяють на дві категорії: фактори непрямого впливу (законодавча база, державні органи, економічний розвиток країни, демографічні показники, рівень науково-технічного прогресу, інноваційна активність) та фактори безпосереднього впливу (конкуренція, пацієнти, постачальники, технологічна інфраструктура, ринок медичних інновацій, органи місцевого самоврядування) [3, с. 65].

В процесі дослідження ми визначили ключові елементи, які повинні бути інтегровані в стратегічне планування керівництвом медичних установ, щоб відповідати актуальним тенденціям у сфері охорони здоров'я. Це включає в себе адаптацію до державної

політики і стратегії в галузі охорони здоров'я, яка передбачає децентралізацію управління та збільшення самостійності медичних закладів, а також перегляд моделей фінансування. Також важливими є технологічні аспекти, такі як цифровізація та впровадження штучного інтелекту в медичні процеси [4]. Організаційні зміни, включаючи створення наглядових рад та розвиток соціальної відповідальності, а також розбудова партнерських відносин з зацікавленими сторонами, є необхідними для сучасного управління. Не менш важливими є соціально-психологічні ініціативи, такі як покращення мотиваційних систем, формування корпоративної культури та підтримка постійного навчання медперсоналу. Крім того, керівництво має враховувати інші значущі чинники, як-от демографічні зміни, комплексні проблеми здоров'я, пов'язані з військовими конфліктами, потреби в енергоефективності, та інші. Сучасна вітчизняна система охорони здоров'я має бути еластичною, адаптивною, здатною швидко реагувати на змінні умови та ефективно взаємодіяти з зовнішнім середовищем.

Реформи в системі охорони здоров'я в Україні тривають і сьогодні серед стратегічних напрямів реформування вітчизняної медицини чільне місце повинно займати формування менеджерів, здатних працювати в нових умовах, коли адміністративні методи управління доповнюються методами менеджменту. Останні характеризуються гнучкістю, адаптивністю, потребують мультидисциплінарних знань та стратегічного підходу.

Список використаних джерел

1. Августин Р. Р., Стахів О. В. Визначення стратегічних пріоритетів управління системним розвитком закладів охорони здоров'я. Академічні візії. 2023. № 17. URL: <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/250> .
2. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я до 2030 року. URL: <https://moz.gov.ua/uk/strategija>
3. Сафонов Ю. М., Борщ В. І. Стратегічний менеджмент закладів охорони здоров'я: загальні принципи та особливості застосування в

галузі охорони здоров'я України. *Економіка та управління національним господарством*. 2018. № 8. С. 62–76

4. Августин Р.Р., Демків І.О. Стратегічне управління прибутком як інструмент забезпечення економічної безпеки підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету*. Серія: економічні науки, Хмельницький, 2022, № 5 Том 1 (310), с. 126-130. <http://journals.khnu.km.ua/vestnik/?p=14369>

Сергій СТРОЧАК

здобувач освітньо-професійної програми
«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ
Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ
Наталія КОТИС

КОРУПЦІЯ В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я: ПРИЧИНИ ТА НАПРЯМКИ ПРОТИДІЇ

Корупція – одна з найбільш актуальних та гострих проблем в Україні та світі. Законодавство описує це явище як «використання особою, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою отримання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди або прийняття такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцяння/пропозиція чи надання неправомірної вигоди, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей»[1].

Корупція як негативне явище характерна для всіх сфер життя суспільства, страждає від корупції й медична галузь. Небезпека корупції у медичній сфері полягає в тому, що діяльність медичних працівників спрямована, перш за все, на підтримку, забезпечення, відновлення здоров'я громадян, а часом і їх життя. Деколи обставини складаються таким чином, що самі громадяни сприяють